

NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR (A) Nikolaas Sintobin SJ

1 Koningen 19,9a.11-13a. Psalmen 85(84) Rom 9,1-5. Matteüs 14,22-33

In vijf seconden tijd brak de hel los. Het werd pikdonker. Mensen schreeuwden van angst. Tenten vlogen door de lucht. Hevige regen deed ons bibberen van de kou. De rustige kampeerweide veranderde in een horrorspektakel. Al bij al duurde het maar enkele minuten. Na een dag stappen in snikheet Spaans Baskenland waren we met 500 pelgrims rustig aan het eten. De plotse mini-orkaan had de overnachtingsplaats omgetoverd in een slagveld.

Een uur later verhuisden we naar een abdij in de buurt voor het avondprogramma van onze pelgrimstocht en om te overnachten. 's Anderdaags trokken we weer op stap, richting Javier, de geboorteplaats van Franciscus Xaverius.

Als ik nu, 25 jaar later, tochtgenoten van toen ontmoet, halen we meteen herinneringen op aan wat we nu beschouwen als het hoogtepunt van die wandelretraite. Een combinatie van paniek en vertrouwen, van chaos en rust, van verbondenheid die uiteindelijk sterker bleek dan angst.

Een soortgelijke ervaring hoorden we in de evangelielezing, met de leerlingen van Jezus. Er is onweer met tegenwind en hun grote held, Jezus, is er niet. Die stoere vissers voelen zich in de steek gelaten. Dan zijn we getuige van een totaal onwaarschijnlijk verhaal. Laten we even in detail bekijken wat er gebeurt, in het bijzonder tussen Jezus en Petrus.

Het is Jezus die de leerlingen vraagt het meer over te varen. Hij is het ook die beslist zijn vrienden te hulp te komen, als ze even later in nood verkeren. Geen moeite is Hem te veel. Hij stapt over het water naar hen toe. De leerlingen herkennen Hem echter niet. Ze zijn verblind door hun angst. Opnieuw neemt Jezus het voortouw. *Weest gerust, Ik ben het. Vreest niet*, zegt Hij hen.

Petrus herkent Jezus als eerste. Zij het al twijfelend. Meteen stelt Petrus een bijzondere vraag aan Jezus. Of hij naar Hem toe mag lopen over het water? De tekst legt niet uit waarom Petrus zoiets gek vraagt. Blijkbaar wil Petrus niet alleen zo snel mogelijk bij zijn Heer zijn. Hij wil ook exact doen zoals Hij. Jezus gaat in op dat verlangen van Petrus en vraagt hem naar Hem toe te komen. Dit betekent dat Petrus de boot moet achterlaten, de enige zekerheid die hem rest. Het lopen over het water lukt. Althans in het begin. Want al gauw begint Petrus te twijfelen en dus te zinken. Zijn angst belet Hem echter niet om nog steeds zijn hoop te stellen in Jezus. Hij vraagt Hem uitdrukkelijk om hulp. Meteen reikt Jezus zijn vriend de hand. Beiden kunnen de veilige boot weer in en de storm gaat liggen.

Wat een ongelofelijke veelheid aan actie in die enkele verzen.

Er zitten drie rode draden geweven doorheen dit subtiele verhaal.

1. Het initiatief komt steeds van Jezus. Hij gaat naar zijn vrienden toe. Het is Jezus die de helpende hand uitreikt.
2. De verdienste van Petrus is dat hij die hand aanneemt en zich aan Jezus toevertrouwt. Met vallen en opstaan, weliswaar. Feit blijft dat hij telkens opnieuw zijn vertrouwen geeft aan de Heer.
3. Doordat Petrus zich niet laat overmannen door zijn angst en zich letterlijk in Jezus' armen werpt wordt het onmogelijke mogelijk. Een nachtmerrie verandert in een verhaal van persoonlijke groei in geloof.

Deze drie rode draden stellen ons meteen ook drie vragen.

1. Geloof ik in Jezus als in iemand die zélf naar mij toekomt; ook als ik Hem niet verwacht en alle hoop al heb opgegeven?
2. Ben ik bereid, zoals Petrus, me écht aan de Heer toe te vertrouwen? Als de zon schijnt, maar ook als er een onverwachte tornado opsteekt tijdens een wandelretraite?
3. Durf ik de geloofsstrijd aan, tot het einde toe? Ook als het spannend wordt, als ik geconfronteerd word met kleinheid, weerstand en beperktheid?

Petrus is onze voorganger in het geloof. Het voorbeeld van Petrus blijft ook vandaag een betrouwbaar pad om dichter bij God te komen, op pelgrimstocht in Baskenland, thuis of waar dan ook.